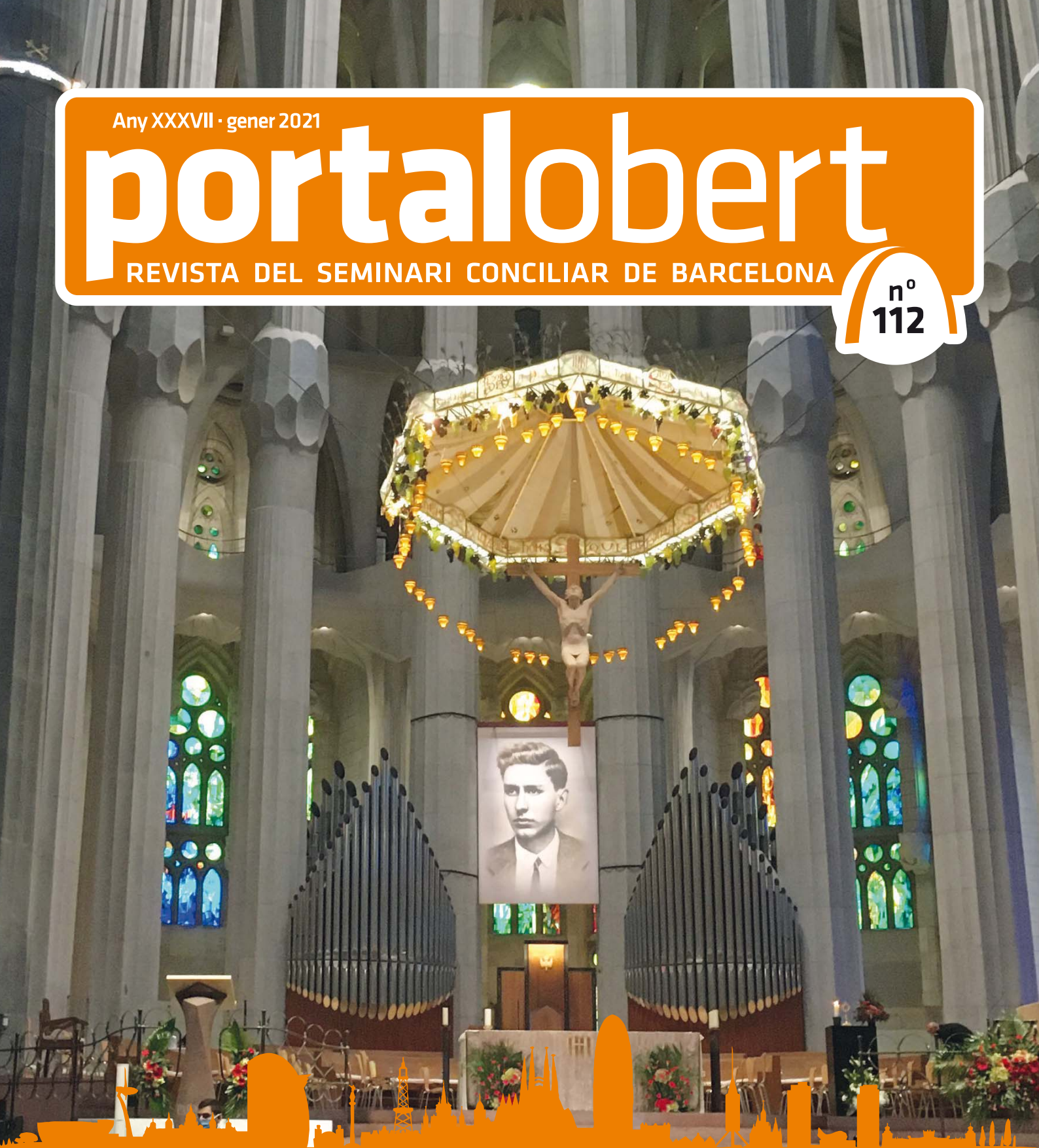

Any XXXVII · gener 2021

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº
112

*Joan Roig i Diggle,
un jove heroi de la fe*

CONTINGUT

- 02 Editorial
- 03 Crònica i agenda
- 04 Inici de curs
- 06 Nous seminaristes
- 08 Seminari Menor
- 09 Nous diaques a Sant Feliu
- 10 La Mercè
- 11 DOMUND - IEME
- 12 Joan Roig Diggle
- 13 Beatificació
- 14 Curs Propedèutic.
Visita al Museu Geològic
- 15 Sagrament de la Confirmació
- 16 La Immaculada
- 17 Ordenació episcopal
Mons. Javier Vilanova
- 18 Celebració del Nadal
al Seminari
- 19 Convivència a Montserrat

portalobert

nº
112

Director:

Equip de Formadors

Redacció i Edició:

Manuel S.C. Rodríguez

Fotografia:

Mateo Gómez

Edita:

Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:

seminari@seminaribarcelona.cat

Disseny, maquetació i impressió:

Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal:

B-43509-86

www.seminaribarcelona.cat

En primer lloc, vull agrair la tasca feta pels anteriors responsables del Seminari. Tots han aportat el millor d'ells mateixos en la formació dels candidats al presbiterat. Una tasca que mai ha estat fàcil i sovint poc compresa.

Des d'aquest curs, he assumit amb molta il·lusió i confiança el repte d'agafar el relleu en aquesta tasca i amb la plena convicció que es tracta d'un servei compartit. Compartit, primerament, amb el nostre cardenal arquebisbe, junt amb els seus bisbes auxiliars, i amb el bisbe de Sant Feliu ja que els seminaristes d'aquesta diòcesis també es formen en el mateix Seminari Conciliar de Barcelona. Compartit, en el dia a dia, amb l'actual Equip de formadors i directores espirituals. Compartit amb els diaques, preveres i religiosos i religioses que, de diferents maneres, col·laboren amb nosaltres i ens acompanyen en la pregària. Compartit amb els rectors i amb les diferents comunitats parroquials on participen els actuals 35 seminaristes majors i els 6 seminaristes menors.

Esperem que quan vagi quedant enrere la pandèmia que ens aflagia, puguem reprendre, entre altres activitats, les trobades amb els rectors i amb les famílies, les misses pels benefactors difunts, les jornades de portes obertes i les trobades amb escolans.

També la pastoral vocacional és una tasca compartida per tots. És entre tots que hem de crear un ambient favorable perquè molts joves responguin a la crida del Senyor a seguir-lo en el ministeri sacerdotal, a fi que les nostres comunitats puguin tenir els pastors que necessiten.

Confiam en la intercessió de la mare de Déu i, aquest any especialment, en la de Sant Josep, patró del nostre Seminari.

Mn. Salvador Bacardit
RECTOR

Segueix-nos de més a prop a l'Instagram,
on hi trobaràs totes les activitats que fem
d'una manera més immediata.
@semibcn · [instagram.com/semibcn](https://www.instagram.com/semibcn)

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO
AL COMPTE CORRENT **2100-1047-91-0200096265**

SETEMBRE

- 3 i 4 Inici de Curs al Seminari
- 9 i 10 Vida al Seminari
- 10 Inauguració oficial de curs del Seminari
- 14 Inici de les classes
- 23 Vespres solemnes de la Mercè
- 24 M.D. de la Mercè

OCTUBRE

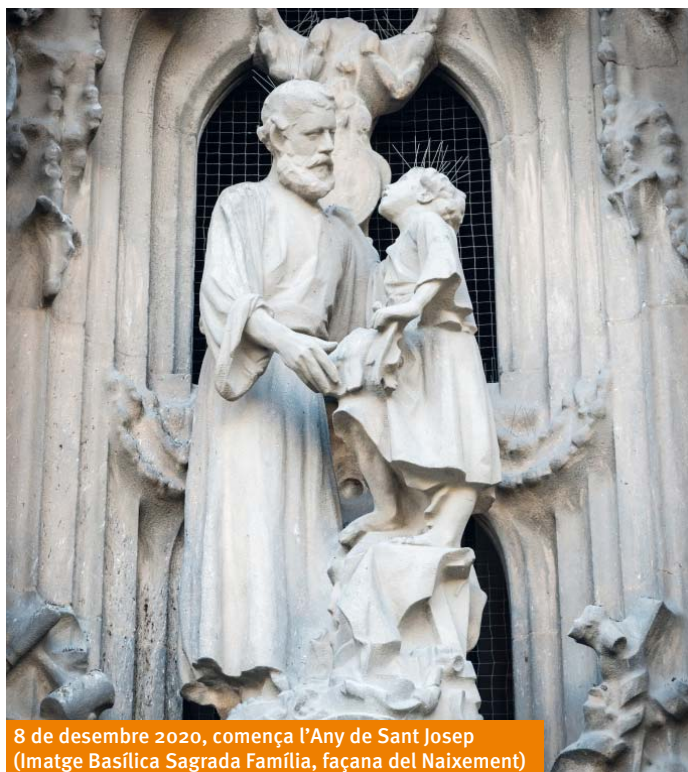
- 8 Eucaristia inici del Curs Pastoral Universitària, amb el Bisbe Sergi Gordo
- 9 Inauguració oficial curs de l'Ateneu Sant Pacià
Cloenda de l'acte a càrrec del Cardenal Joan-Josep Omella
- 9 Inici Seminari Menor.
- 11 Ordenacions Diaconals Sant Feliu.

NOVEMBRE

- 7 Beatificació Joan Roig i Diggle a la Sagrada Família
- 9 i 18 Cadena Pregaria Vocacions

DESEMBRE

- 7 Vigília de la Immaculada
- 8 Celebració de la Immaculada. (Dia del Seminari). 150è aniv Declaració de S. Josep com a Patró de l'Església Universal. Comença l'Any de S. Josep.
- 10 Celebració Penitencial d'Advent.
- 12 Xerrada Presentació "Fratelli tutti" a càrrec de Mn. David Àlvarez
- 17 Celebració del Nadal
- 20 Ordenació Episcopal Mn. Javier Vilanova

8 de desembre 2020, comença l'Any de Sant Josep
(imatge Basílica Sagrada Família, façana del Naixement)

Agenda

GENER - FEBRER

31 de gener al 6 de febrer:
Exercicis Espirituals (Solius).

Dia 8:
Inici classes 2n quadrimestre.

MARÇ

Dia 19:
Sant Josep.
Comença l'Any de la "Família Amoris Laetitia", fins 26 de juny 2022.

Dia 30:
Missa Crismal a la Catedral de Barcelona.

Dia 31:
Missa Crismal a la Catedral de Sant Feliu.

MAIG

Dia 5:
Ministeris Lector i Acòlit al Seminari.

Inauguració

El Seminari Conciliar de Barcelona inicia el curs 2020/21

El Seminari Conciliar de Barcelona ha començat el nou curs amb un nou equip de formadors i amb vuit nous candidats al sacerdoci, sis de l'arxidiòcesi de Barcelona i dos de la diòcesi de sant Feliu de Llobregat. La inauguració oficial del curs va tenir lloc el dijous 10 de setembre. L'arquebisbe de Barcelona, Card. Joan Josep Omella va presidir la trobada a l'edifici del Seminari que va consistir en la celebració solemne de l'Eucaristia i el posterior sopar. L'acompanyaven el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, i els dos bisbes auxiliars de Barcelona Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell.

Canvis entre els docents

La principal novetat d'aquest curs 2020-2021 ha estat el canvi en l'equip de formadors. Així, s'incorpora Mn Salvador Bacardit com a rector del Seminari, en substitució de Mn. Felip Juli. Mn. Bernat Gimeno passa de director espiritual a formador i Mn. Pere Montagut serà el nou director espiritual, juntament amb el pare Xavier Rodríguez, SJ. El canvi d'equip ja es va anunciar a finals de juliol, però no ha estat fins el setembre que el nou equip ha pogut compartir uns dies de convivència al Seminari amb els seminaristes.

Nous seminaristes

Enguany, s'incorporen vuit nous seminaristes provinents de diferents realitats d'Església. Aquests tenen edats compreses entre els 18 i els 48 anys i amb diferents trajectòries professionals i personals. En aquesta inauguració de curs, tenint en compte l'excepcionalitat del moment, a causa de la pandèmia del Covid, es va donar gràcies al Senyor per aquestes noves vocacions.

de curs

amb nou equip i vuit nous seminaristes

INICI DE CURS 2020-2021

El mes de setembre, concretament el dia 2, vam començar el curs actual amb uns dies de convivència al mateix Seminari ja que no ens vam poder desplaçar a Tartera (Cerdanya), lloc habitual d'aquesta trobada. Tota la comunitat del Seminari esperàvem amb ganes aquests dies després d'un llarg període marcat per la diàspora causada per l'avanç del COVID19 amb les consegüents normes de prevenció i aïllament. A més, teníem un nou equip de formadors que ens ajudaria en el nostre camí vocacional vers el sacerdoci.

Així doncs, els primers dies de setembre, ens van servir per tornar a aclimatar-nos a la nostra casa. Vam retornar a les rutines de l'horari, la pregària, la vida en comunitat i l'estudi a l'Ateneu Sant Pacià. I com que no hi ha millor activitat que trobar-se amb el Senyor, vam dedicar una jornada a realitzar un recés. Preguar amb els meus companys del Seminari és una cosa molt valorada per tots.

Però van ser només dies de pregària. Després de tants mesos calia posar al dia les habitacions i les instal·lacions. Aquesta sempre és una activitat emocionant i plena de moments jocosos també per aquells seminaristes que canvien de residència i, per tant, d'habitació. No és una simple mudança dels efectes personals, és també una senyal

que un va avançant en els anys del Seminari cap al sacerdoci. Fem moltes bromes amb aquells seminaristes que amb prou feines tenen quatre coses i els comparem amb aquells que tenen una veritable casa que necessiten l'ajuda voluntària de diversos companys per traslladar-se d'una habitació a una altra.

Durant aquests dies, vam tenir també la missa i posterior dinar d'inici del curs 2020-2021 presidida pel Senyor Cardenal de Barcelona, els seus bisbes auxiliars; i el bisbe de sant Feliu. Aquesta celebració sí que marca ja l'inici oficial del curs on encomanem al Senyor que ens guiï aquest curs i demanem a la nostra Mare que ens doni la virtut de convertir aquest Seminari en una veritable llar de família.

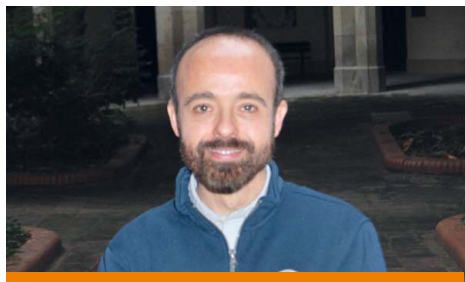

Íñigo de Alfonso Mustienes

ETAPA CONFIGURATIVA

Noves incorporacions

Els nous seminaristes que han entrat aquest curs es presenten. Cadascú amb el seu

Toni Oia, 49 anys

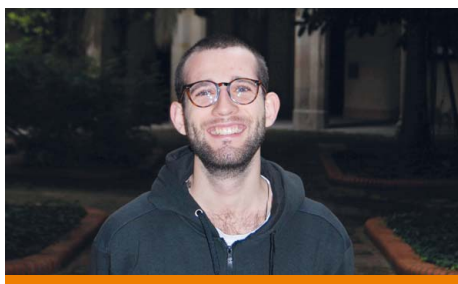
Sóc de Sant Boi de Llobregat, del bisbat de Sant Feliu. Vaig estudiar Empresarials i Gestió d'empreses turístiques. Sóc Tècnic d'Arxiu a l'Ajuntament de Sant Boi. Cada vocació té el seu propi misteri. Expressar la meua experiència és part del procés, i com a tal, evoluciona. Tinc la certesa que Déu crida a qui vol i quan vol, sense importar l'edat, ni la posició social. Fins i tot diria que té predilecció pels que són més febles o els menys aptes. Amb les mediacions que fa servir potser ens capacita més. Amb el temps, aquest procés anirà prenent forma per aclarir i confirmar. La missió de l'obra de Déu ha d'anar encaminada pels que més pateixen, pels pobres, per les minories, els desfavorits... i sempre endinsats en una oració confiada i íntima amb el Senyor.

Daniel Delgado, 24 anys

Soc de Barcelona i vinc de la parròquia del Sagrat Cor de Poblenou. He estudiat el Grau en Història a la UB i un màster d'història de les re-

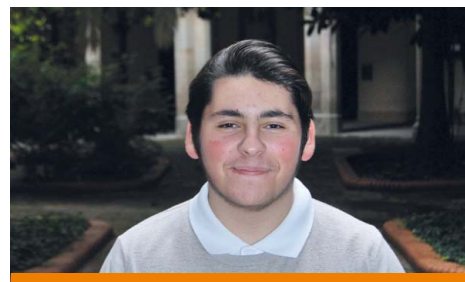
ligions a la Universitat Complutense de Madrid. Tot i les evidències que trobo cada dia, és un misteri per mi sentir aquesta crida al sacerdoci. Sempre he tingut moltes preguntes sobre Déu però he estat bona part de la meua vida sense creure-hi. Gràcies al servei als més necessitats he anat descobrint el camí fins al Senyor. He col·laborat en menjadors socials i activitats de Càritas però l'experiència que més m'ha marcat va ser en un camp de refugiats a Sèrbia l'any 2018. El moment decisiu va ser quan vaig entrar casualment a la Catedral de l'Almudena de Madrid just quan tenia lloc una trobada de joves. Vaig seure, vaig escoltar i vaig pregar després de molt de temps: allí em vaig trobar amb Jesús. Ara trobo Déu cridant-me a participar i a fer participar tothom del seu amor.

Manuel Navarro, 21 anys

Empecé a cursar los estudios de Arqueología, que ahora he decidido apartar para priorizar el Seminario. Nací en una familia cristiana que forma parte del Camino Neocatecumenal. Creciendo en este ambiente cristiano tuve una adolescencia llena de dudas e inquietudes que no se resolvían. Me habían dado a conocer a un Dios que no veía por ninguna parte. Un día, ya cansado y amargado, me planté al Se-

ñor y le dije: “Si no actúas quiere decir que no existes. O lo haces o dejaré de perder el tiempo contigo”. Entonces, en su Misericordia, actuó. Empecé a conocerle y me di cuenta que Él había muerto por mí realmente, que me amaba y me prometía que yo pudiera amar. En ese momento floreció un deseo de entrega que llevaba mucho tiempo escondido, si Él ha muerto por mí lo mínimo que le puedo dar es Todo.

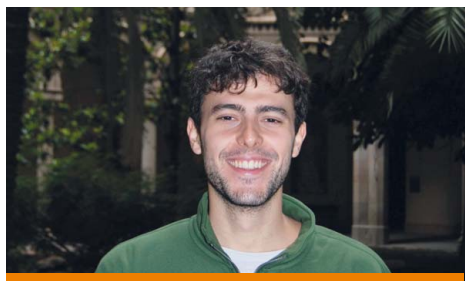
Pau Camacho, 18 anys

Acabo d'entrar al Seminari Major de Barcelona, tot i que des de 2016 ja participava en les activitats del Seminari Menor. Actualment, col·laboro a la parròquia de la Sagrada Família. Des de petit sempre he viscut la fe a casa i a l'escola. Tot i així, quan era adolescent, gairebé sense adonar-me'n, vaig començar a allunyar-me del camí que Déu em tenia preparat. Per sort, van aparèixer a la meua vida alguns mossens que em van tornar a encaminar i a obrir els ulls cap a la vocació. L'experiència al Seminari Menor em va canviar la vida. Al principi ho veia com una espècie d'esplai, un lloc on fer activitats de fe amb altres joves, però tot va anar canviant. De sobte, em sentia més ple que mai. Poc a poc, a casa també van anar notant el canvi. Quan l'any passat estava cursant 2n de

al Seminari Conciliar

itinerari personal i particular però compartint la crida del Senyor al sacerdoti.

Batxillerat, vaig començar a plan-tejar-me en ferm la idea d'entrar al Seminari Major. I, finalment, així va ser! Aquesta nova etapa la veig com una gran oportunitat. Si soc al Seminari és perquè Déu em crida a portar el seu missatge arreu. Hi ha una frase que em va ajudar a prendre la decisió: Déu no escull els més preparats, sinó que prepara els escollits.

Giovanni Ferraris, 25 anys

Nací en 1995 en una família catòlica de Turín (Itàlia). Dios me dio la oportunidad de vivir y estudiar en mi ciudad natal y también en los Estados Unidos, Trento, Barcelona y Hangzhou (China). A lo largo de mi vida he tenido grandes deseos y ambiciones, proyectos sobre lo que “mi vida” tenía que ser. Deseé ser jugador de baloncesto profesional, economista y empresario. Vine a Barcelona en el 2018 por unas prácticas en una empresa de tecnología y, después unos meses dolorosos, me convertí repentinamente a través de una serie de personas y de la Sagrada Familia. Me encontré con Jesucristo vivo. En los meses siguientes, a través de la Santa Misa, del Santo Rosario, de la compañía de amigos, de mi exnovia y de la oración, pude reconocer con “ojos abiertos” la Gloria y las maravillas del Señor. Me di cuenta de haber vivi-

do muchos años superficialmente y esclavo del pecado. Me enamoré de Jesús Eucaristía y surgió en mí el deseo de renunciar a todos mis proyectos o fantasías para ser Su servidor en un mundo en el cual reina una gran confusión.

Taciano, 40 anys

Nací en Brasil. Mi vocación hace mucho que me acompaña de diversas formas. Ya en la adolescencia tuve una experiencia con el Señor, la cual dio lugar a una búsqueda por esclarecer lo que quería de mí. He ido recorriendo el serpenteante camino de la llamada del Señor, pasando por misiones, capellanía, voluntariado, ejerciendo como teólogo, periodista o entrenador de MMA (Artes Marciales Mixtas). El sonido, el *flash*, la misma inquietud propia de la llamada siempre ha estado presente en mi interior, resonando detrás de cada cosa, de cada acontecimiento, de cada una de las elecciones que he ido tomando a lo largo de mi vida. Después de pasar por Amazonia, Oriente Medio y Escandinavia, me asenté en la ciudad de Barcelona, atraído por su cultura moderna y cosmopolita proyectada hacia el exterior. Es aquí, en Barcelona, donde he conocido más de cerca al Señor y su Iglesia a través

de la comunidad de la Renovación Carismática de la parroquia de la Virgen de la Bonanova y de Crist Redemptor, donde colaboro. Comienzo esta nueva etapa en el Seminario agradecido a esta diócesis que me acoge, y confiando en su equipo de formadores sabiendo que es el Señor quien guía mis pasos.

Joan Xipell Font, 31 anys

Soc el tercer de set germans d'una família de Barcelona. Soc llicenciat en Humanitats per la Universitat Internacional de Catalunya i he cursat dos anys de Filosofia a la Universitat de Navarra. Entre d'altres feines, he fet d'analista de continguts audiovisuals (principalment, cinema i televisió) i he dirigit un centre de reforç escolar per a nens i adolescents en risc d'exclusió social. La meua entrada al Seminari de Barcelona és fruit d'un llarg procés (en el que no hi falten diverses anades i vingudes) que té el seu fonament en l'educació que vaig rebre a casa des de petit. Des de fa uns anys, col·laboro en diverses activitats a la parròquia de Sant Mateu de la Guineueta, arrel de les quals el Senyor ha anat concretant aquest procés dirigint-lo pel camí que m'ha portat a ingressar aquest any al Seminari.

Seminari Menor

L'acompanyament vocacional dels més joves

El Seminari Menor de Barcelona és l'espai on joves entre els 13 i els 17 anys discerneixen la seva vocació mentre es van formant en diversos aspectes de la vida cristiana.

La crida a la vocació que senten els joves al sacerdocí acostuma a començar a la família. Els pares com a primers transmissors de la fe juguen un paper molt important a la vida dels seus fills. Per això al Seminari de Barcelona, apostem pel que anomenem el Seminari Menor en Família. Efectivament, els seminaristes menors de la nostra diòcesi passen gran part de la setmana amb les seves famílies. Sent joves encara, tenen a més a més molt a aprendre dels seus pares i de la vida familiar i social.

Després d'haver sentit una crida a la vida sacerdotal, cal que des del seminari els oferim els mitjans necessaris per al discerniment i l'acompanyament que necessiten. Per aquest motiu ens trobem quinzenalment els divendres després de l'escola fins dissabte a la tar-

da, per a viure espais comunitaris de pregària, formació i fraternitat.

Els divendres, quan arriben, ens reunim per a celebrar l'Eucaristia, centre de les nostres vides. Tot seguit realitzem alguna activitat lúdica o esportiva que ens ajudi a anar-nos coneixent i viure espais de fraternitat. Després reben una xerrada formativa sobre diversos aspectes de la vida cristiana. Aquest any anem aprofundint sobre les diverses pràctiques de vida cristiana: la Santa Missa, la confessió, la direcció espiritual, el res del sant rosari... Un cop acabada la formació, ens trobem juntament amb els seminaristes majors, abans de sopar, per a fer el res de vespres. Després de sopar, acabem el dia amb un cinefòrum i el res de completes. La jornada del dissabte la comencem a les 08.15 h amb el res de Laudes i la celebració de la Missa.

Després d'un fort esmorzar, el director espiritual els fa una xerrada d'algun tema de l'espiritualitat cristiana. De 10.30 h a 12.00 h dediquen un temps a estudiar. Després realitzem alguna activitat dins o fora del seminari. Però aquest any a causa de la pandèmia ens hem vist molt limitats a l'hora

de poder fer excursions i sortides culturals. Acabem la trobada després de dinar, amb el res del rosari i l'adoració a Jesús Sagramentat.

Al llarg del curs organitzem dues convivències per a créixer en fraternitat i vida comunitària. També s'organitzen unes terceres convivències vocacionals, que estan obertes a tots els escolans de les parròquies de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu del Llobregat, on durant una setmana frueixen d'un espai per a gaudir de l'estiu, i on els escolans poden conèixer de més a prop la vida del seminarista. També, al maig, s'organitza al seminari una trobada de tots els escolans de la diòcesi, on mitjançant un recorregut amb diversos jocs van coneixent els diferents racons del seminari.

Finalment, un cop l'any, durant un cap de setmana, reben els exercicis espirituals. Un espai que se'ls ofereix per augmentar l'experiència personal de fe.

Nous diaques a Sant Feliu

“Serviu el Senyor amb alegria”

La tarda del diumenge dia 11 d'octubre, a la Catedral del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, el Xavier Montané Blázquez i el Samuel Gutiérrez Aparcero rebien l'ordenació diaconal de mans del bisbe titular de la diòcesi, Mons. Agustí Cortés.

Va ser una celebració joiosa a nivell eclesial, també per les famílies i per totes les persones que acompanyaven els dos ordenands; tanmateix va estar marcada per la pandèmia del Coronavirus que actualment encara va causant estralls a nivell mundial; en conseqüència, trobàvem una nau central que, marcada per les restriccions d'aforament establertes pel poder civil, no podia acollir a totes les persones que els hi hagués fet il·lusió poder acompanyar als dos futurs diaques. Coneixedors d'aquesta limitació, ambdós seminaristes es van voler fer presents en les comunitats que els havien acollit durant el seu procés de seminari en forma de vetlla de pregària.

A més, des de la delegació de mitjans de comunicació del bisbat de Sant Feliu van oferir la celebració en directe per les xarxes socials.

Els candidats al diaconat van estar acompanyats per les respectives famílies, amics i amigues, com també per una representació de la feligresia que els ha vist créixer en la vocació; els seus rectors de parròquia, preveres referents en la vida pastoral que actualment exerceixen; l'equip de formadors del Seminari Conciliar de Barcelona, casa que els ha acollit durant el seu procés de formació; també per altres preveres amb els quals han compartit algun moment del seu procés vocacional; i finalment amb els companys seminaristes, una representació dels quals conformaven la formació coral que va acompanyar la celebració, juntament amb l'organista, el trompetista i l'animador dels cants.

Malgrat totes les mesures prudents que s'havien de prendre, es va viure amb joia una celebració que de ben segur recordaran. La frase representativa que escollien per afrontar aquest ministeri que se'ls hi va confiar era: “Serviu el Senyor amb alegria”, una alegria arrelada al mateix Jesús que els envia a servir la petita porció del Poble de Déu que els hi ha estat encomanada, per tal de continuar configurant-se a Ell com a bon Pastor i esdevenir, en un futur, preveres de l'Església que peregrina al bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Josep Sellarés Mestre
ETAPA CONFIGURATIVA

Celebració de la Mercè

Una celebració “com cal”

La solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè és un dia molt especial pel Seminari. A part de ser la Patrona de la nostra diòcesi, és una advocació que s'avé de manera particular a l'estat de vida dels seminaristes. “Dels captius Mare i Patrona”: el començament dels goigs dona peu a la mítica broma de la “captivitat del Seminari”, una manera d'afrontar amb humor la renúncia que demana el fet d'ajustar-se a una vida comunitària de pregària, convivència i estudi.

Això sí, tots sabem que aquestes petites renúncies – presents en tota vocació cristiana – ens alliberen de la nostra vertadera captivitat: el nostre orgull i egoisme. En aquest veritable sentit, un any més ens hem acollit a la protecció de la nostra Mare i Patrona.

Començament “com cal”

Celebració de la Mercè com cal. El lema implícit, a partir del vespre del dimecres 23, va ser: “això s'ha de celebrar com cal”. Com no, aquest esperit queda reflectit principalment a les celebracions

litúrgiques, no en detriment d'altres activitats, sinó, com veurem, promovent-les i fonamentant-les en una vertadera alegria. Vam començar celebrant Vespres solemnes a la capella del Seminari, tot cantat i molt maco. Hem d'agrair en aquest sentit l'esforç que fan els nous organistes, Santi i Joan, per mantenir el nivell musical.

Cinema i alpinisme gastronòmic

A partir d'aquí, com dèiem, va quedar oberta la veda per tota mena de plans que es van anar proposant sobre la marxa. Un grupet vam poder anar al cinema a veure la pel·lícula “Unplanned”. Realment va ser providencial poder descobrir la vida d'Abby Johnson, un veritable testimoni d'alliberament dins d'una realitat tant dura com és l'avortament. Ens va fer més conscients de la captivitat que pateixen avui moltes mares, a qui només s'ofereix, com a sortida d'una crisi, el que realment és un veritable calvari. Vam acabar el dia fent unes pizzes a la parròquia del Remei, gentilesa de Mossen Pere.

El dijous va haver dos plans possibles per residències. D'una banda, dinar a la parròquia de Mossen David, a les Planes, on van poder anar alguns seminaristes de la residència de Sant Josep Oriol. D'altra banda, uns quants de la residència de Sant Josep de la Muntanya van anar d'excursió amb Mossen Bernat. En resum, podríem dir que vam quedar en balanç calòric a zero. Tot el que vam cremar pujant el “Matagalls Xic”, ho havíem adquirit al gran esmorzar que ens van preparar Santi, Fernando i Guillem, i recuperat al – perquè no – també gran dinar.

Eucaristia i sopar

El colofó de la festa va ser l'Eucaristia a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè. A causa de la situació sanitària, era preferible no assistir a la Missa major del matí. Per això, el P. Fermín Delgado, rector de la Basílica, ens va convidar a celebrar la Missa de set, al vespre, cosa que vam agrair. Mossen Salvador, a l'homilia, va afirmar que Jesucrist sempre ens acompanya, i ens crida i ens necessita per continuar la seva mateixa missió avui, quan molts germans nostres clamen per ser alliberats de tants tipus d'esclavatges. Va ser un bon impuls per començar el curs amb força, amb ganes de deixar-nos formar molt bé pel Senyor. Finalment, vam sopar tots junts – en grups de sis – a la Plaça Reial, on es va crear un ambient molt maco, i la Mare de Déu ens va alliberar del peix amb una bona hamburguesa!

**Javier Casals
Pich-Aguilera**
ETAPA CONFIGURATIVA

DOMUND - IEME

Ens visiten dos missioners

En començar el mes d'octubre, ja iniciat el curs juntament amb la labor "missional" de les comunitats cristianes, vam celebrar el passat diumenge dia 18 una Jornada Mundial per l'Evangelització dels Pobles, el DOMUND, dia en que l'Església universal prega pels missioners i col·labora per les missions.

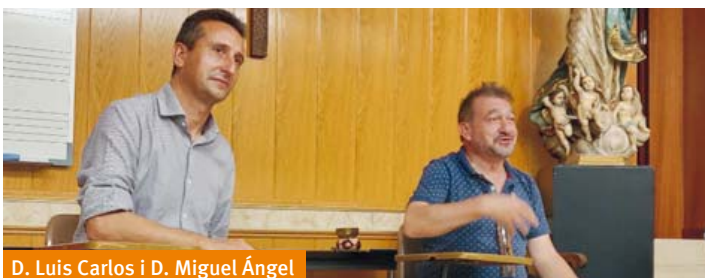
Al seminari, el dia 21 d'octubre, ens van visitar dos missioners de l'IEME (Instituto Español de Misiones Extranjeras), societat de vida apostòlica formada per preveres diocesans espanyols, els quals s'hi troben incardinats en les seves respectives diòcesis, però es dediquen al llarg d'un període de temps o tota la seva vida, a la missió ad gentes, portant la Bona Nova a llocs on encara no ha estat anunciada, i ajudant i acompanyant comunitats cristianes ben diverses. Són testimonis de la fe i l'esperança en Jesucrist i del seu projecte de salvació. Actualment l'IEME es troba present a 12 països arreu del món.

Vam tenir al vespre la celebració de l'eucaristia, seguit del sopar comunitari i finalment la xerrada amb el testimoni dels dos missioners. Primer es va presentar el padre Luis Carlos Rilova, nascut a Burgos, que va entrar al seminari a l'edat dels tretze anys i s'ordenà com a prevere diocesà l'any 1996. Durant el temps de seminari, a través de testimonis, la preocupació pels més necessitats i les convivències d'estiu

de seminaristes per part de l'IEME, nasqué la seva inquietud per les missions. Després de nou anys de servei a la seva diòcesi com a prevere, s'associà a l'IEME i va ser destinat el 2007 com a missioner a Zimbàbue; amb un temps d'iniciació de tres anys per aprendre l'idioma, la cultura i el territori, s'hi ha encarregat ja de més de 22 comunitats, acompanyant persones i comunitats amb paciència i perseverança, en una població on tan sols el 3% és catòlica.

Després ens va donar el seu testimoni el missioner Miguel Ángel Aragón, nascut a Cuenca, qui sent la vocació com a prevere a l'edat adulta, orientant-la en la seva dimensió missionera apropant-se a la figura de Sant Francesc Xavier. Un cop ordenat prevere diocesà a Cuenca, s'associa anys després a l'IEME, per anar de missió al Japó, concretament a Osaka on ha estat vint-i-vuit anys, amb una cultura on fer-se cristià no és gens fàcil, donada la complicació que crea en l'entorn familiar.

Ha estat una trobada fraterna i enriquidora, que ens ha ajudat a conèixer i profunditzar en realitats missioneres de la nostra Església, les quals hem de tenir present en la nostra pregària i col·laborar també a través dels mitjans materials, perquè es pugui mantenir aquesta acció de poder fer arribar l'Evangeli i l'amor de Déu a tots els indrets del món.

D. Luis Carlos i D. Miguel Ángel

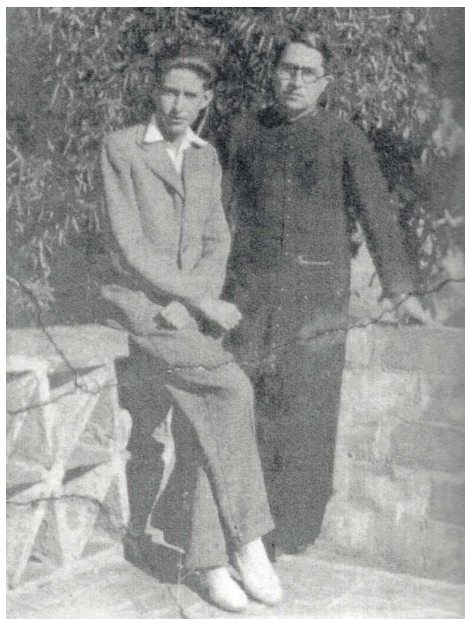

Armand Kamnang Martínez

ETAPA DISCIPULAR

Joan Roig i Diggle

Un jove heroi de la fe

El Masnou, 11 de setembre de 1936. Sobtadament, uns cotxes aparquen derrapant davant la casa dels Roig. Piquen a la porta... *“Obriu! Si no obriu serà pitjor per vosaltres!”*. Un grup armat d'uns dotze milicians anarquistes busquen al Joan Roig, un jove catòlic compromès de 19 anys, apòstol valent i decidit, de caràcter nerviós, gran amant de l'eucaristia, preocupat per la qüestió social i gran admiració pels màrtirs.

Joan sap que el vénen a buscar per matar-lo, perquè *és cristià*. Diu a la seva mare: *“Et sembla que m'escapi?”* Però és massa tard. Joan, que havia rebut la sagrada eucaristia del seu director espiritual per tal de distribuir-la, combrega per última vegada.

Obren la porta i els milicians comencen el saqueig, robatori i destrossa de tot el que troben. Joan està totalment pàl·lid, tem el pitjor... Al cap d'una estona decideixen emportar-se'l i la seva mare els suplica que, *si tenen*

mare, pel que més estimin en el món, que no se l'emportin.

Però no en fan cas. El fill l'abraça i li diu, en la seva llengua materna: *“God is with me”* (“Déu és amb mi”). Són les darreres paraules en aquesta vida del fill a la seva mare estimada. El pugen al cotxe i el cor de la mare queda trencat mentre el bon fill marxa valent, ara ja sense por. Tota la seva confiança està posada en Déu.

Marxen a Barcelona a cercar el pare del Joan, que està amagat en un pis, però no el troben. Decideixen anar al cementiri de Santa Coloma i, de camí, el nostre heroi no para de cridar per la finestra: *“Visca Crist Rei!”*. Arribats al cementiri comencen a matar una sèrie de joves cristians, deixant al Joan pel final.

Mentrestant, ell no para de predicar-los l'amor que Déu els té i les conseqüències del terrible pecat que estan a punt de cometre. Els criminals, convençuts per les paraules del Joan estan a punt de deixar-lo marxar, però, aleshores, una dona que passava per allà els incita a enllestir la seva obra malèfica. Abans, però, el Joan els diu: *“Que Déu us perdoni com jo us perdono”*. Dit això, li disparen cinc tirs al cor i un al front. Així morí el nostre heroi: predicant i perdonant.

La gent que el coneixia diu que *allà on era hi havia diversió segura* perquè tota la seva vida estava entregada a fer feliç Déu i el proïsme. Des de ben petit volia ser sacerdot i missioner *“per a guanyar ànimes per a Crist”*, però a causa

de la difícil situació econòmica de la família va haver de posar-se a treballar molt aviat, sense deixar mai els estudis.

Amb valentia va anar a defensar la parròquia de El Masnou quan els revolucionaris volien cremar-la, aquella estimada parròquia on ell anava cada dia a Missa a les sis del matí i on passava diàriament tres quarts d'hora pregant als peus de Jesús Sagramentat. De fet, no sabia com viure sense combregar diàriament.

Quan la van cremar, va ser tanta la seva tristesa que va estar-se tres dies sense parlar, al final dels quals es va aixecar i va dir: *“Ara més que mai hem de lluitar per Crist”*. A la parròquia portava un grup de nois petits, els avantguardistes de la FJCC (Federació de Joves Cristians de Catalunya), als quals estimulava amb el seu exemple i, davant les dificultats imminents de la guerra civil, els animava amb aquestes paraules:

“Potser entre nosaltres hi haurà algun màrtir. No hi fa res. Nosaltres volem una Catalunya roja [...], ben roja, de la sang dels màrtirs”.

Durant la guerra no va parard'al·leujar les penes dels qui sofrien, animant als tímids i visitant els ferits a l'hospital. La seva ànima patia molt i tot aquest sofriment l'oferia al seu estimat Jesucrist. A la nit, davant del seu crucifix, amb els braços en creu, implorava per a tots: clemència per uns, perdó per uns altres, misericòrdia i fortalesa per a tots els cristians.

A més, el Joan va ser molt amic del Beat Pere Tarrés, el seu metge personal, i també del seu director espiritual, Mn. Pere Llumà, sacerdot de gran vàlua espiritual.

Per tot això, el Cardenal de Barcelona, Joan Josep Omella, ens encoratja a invocar al futur beat amb les següents paraules: **“Desitjo que els joves de la nostra arxidiòcesi aprenguin a seguir les petjades del beat Joan Roig. Solament podran ser autèntics apòstols si saben acostar-se a Crist amb la senzillesa i la generositat amb la qual ell ho va fer”.**

**Fernando
Gilabert**

ETAPA CONFIGURATIVA

7 de novembre, Beatificació

El jove Joan Roig i Diggle va ser beatificat el passat dissabte 7 de novembre a la Basílica de la Sagrada Família, reconeixent així l'Església el seu martiri en haver estat assassinat “in odium fidei”. La celebració la va presidir el Cardenal Joan Josep Omella. Malgrat la joia del moment, l'acte va estar marcat per l'absència de molts fidels degut a les restriccions sanitàries. Haguessin volgut assistir-hi molts, també persones no creients però que s'identifiquen amb els ideals del nou beat en l'àmbit de la recerca de la veritat i de la justícia social. Tanmateix, molts van poder participar-hi a través dels mitjans de comunicació manifestant, juntament amb els presents, l'estimació vers aquest germà nostre que se'ns proposa com exemple de virtut i que, ara més palesament, intercedeix per la bona convivència de la nostra societat catalana.

Dos dies abans, el dijous dia 5, el Secretariat de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona va organitzar una vetlla de pregària com a preparació a la beatificació. Va ser a la Basílica de la Puríssima Concepció, on Joan Roig va ser batejat i confirmat. El nou beat va viure fins els 17 anys en aquest terme parroquial (al carrer Mallorca) i estiujava a Premià de Dalt. Finalment, la família es traslladà a El Masnou per problemes econòmics. Abans del trasllat, Joan freqüentava sovint la Concepció. En confidència a l'actual rector de la parròquia, segons dos amics íntims del nou beat, un que esdevingué sacerdot i l'altre, un laic molt apostòlic, sabem que en Joan tenia per costum després d'assistir a missa ben de matí, d'asseure en el claustre de l'antic monestir del carrer Jonqueres –la Concepció– contemplant el brollador d'aigua mentre passava el rosari. Així el podem veure ara representat en una figura de bronze, transmetent aires d'eternitat com si volguessin sortir d'ell paraules d'ànim i confiança estimulants el peregrinar terrenal de l'espectador que camina vers la terra promesa, tot semblant el bé i la pau, petjades de vida eterna.

**Mn. Bernat
Gimeno**
FORMADOR

🕒 Visita al Museu Geològic del curs propedèutic

Divendres passat 23 d'octubre, els alumnes del curs propedèutic vam tenir l'oportunitat de visitar el Museu Geològic del Seminari de Barcelona, en el marc de les activitats culturals i de coneixement de la diòcesi que realitzem cada setmana. Fundada en 1874, aquesta és l'única institució científica de l'Església a Barcelona, i disposa d'una col·lecció pròxima a les 85.000 entrades fòssils de tots els períodes geològics, així com d'una biblioteca especialitzada amb 14.000 títols.

El Pare Calzada fent l'explicació

El museu està dedicat principalment a la paleontologia, especialment d'animals invertebrats, i és considerat per la comunitat científica com un dels principals centres d'estudi de la seva especialitat a nivell mundial.

El Museu Geològic està dirigit des de l'any 1991 per Sebastián Calzada, sacerdot (primer de tot, tal com ens va recordar) i doctor en geologia, que ens va acollir amb la seva característica espontaneïtat i el seu bon humor, i ens va introduir en la llarga història d'aquesta institució centenària.

Aquesta introducció històrica va servir de preàmbul a una intensa visita guiada per les principals vitrines del museu, on vam poder contemplar des de l'icònic esquelet complet d'un mastodont, fins alguns dels més de 700 holotips (exemplars tipus que serveixen com a material per a descriure una nova espècie) presents en el museu.

Més enllà de l'interès específic pels exemplars del museu, la visita ens va servir, als alumnes del curs introductori, per a introduir-nos en una qüestió fonamental del nostre temps: la relació entre la ciència i la religió. Tal com va apuntar insistentment el pare Calzada en diverses ocasions, la religió no “tem” la recerca científica, ni tan sols en una ciència tan lligada a l'estudi de l'evolució de les espècies com és la paleontologia.

Fe i ciència no sols no es contraposen, sinó que són complementàries, perquè les dues es dirigeixen a la trobada de la veritat, cadascuna des del seu àmbit i amb la seva específica capacitat d'explicar la realitat. Ambdues segueixen camins que acaben confluint i l'una possibilita a l'altra, perquè la ciència només és possible en un món en el qual es pressuposi un ordre.

I darrere de l'ordre hi ha sempre una intel·ligència ordenadora.

Joan Xipell Font
PROPEDEÚTIC

Curs Propedèutic

Confirmació Daniel i Tatiano

Grup dels confirmands

El 19 de desembre en Max i jo, en Daniel, seminaristes tots dos de primer any, vam rebre el sagrament de la Confirmació. Certament és un fet poc comú que dos seminaristes iniciïn els seus estudis al Seminari sense haver estat confirmats abans, però això ens demostra un cop més com el Senyor ens disposa camins ben diferents per cadascú per fer-nos arribar a tots a la mateixa fi: Ell mateix.

En aquest camí, Mn. Pere Montagut, al qual li estem molt agraïts, ens ha acompanyat endinsant-nos en els misteris de l'Esperit Sant i la vida en ell. Les nostres catequesis, com no podia ser d'altra manera, també han anat

de la mà de la vida amb els nostres germans dins el Seminari i el que bonament aprenem a classe. La pregària, tant la personal com en comunitat, fent església, han estat molt importants en la preparació per a ser confirmats.

La celebració, que va ser presidida pel nostre arquebisbe, el cardenal Omella, va ser per a mi un moment de gran felicitat en doble manera. Per una banda, la immensitat de rebre el sagrament, que ens confirma com a membres de l'Església i renova l'acció de l'Esperit dins nosaltres, és una alegria que ens empenta a ser veritables testimonis de l'amor de Déu.

I això ens és precisament possible gràcies a l'experiència d'aquest immens amor en moments concrets, com el dia mateix de la Confirmació, i en tota la nostra vida cristiana. Per l'altra, poder celebrar aquesta gran festa amb la família i els amics, entre els qui es trobava el meu padrí, el pare Hippolyte, i amb els meus companys i formadors del Seminari, així com amb tants d'altres que com en Max i jo vam ser confirmats aquell dia, és un veritable signe

que la fe, l'esperança i la caritat hi són presents en tots els cors.

Ens fa veure què significa la paraula església i, alhora, ens fa estimar-la i voler viure compromesos amb ella en la paraula i en les obres. Per acabar, us deixo aquí una petita pregària que vaig escriure uns dies abans de rebre el sagrament de la confirmació demanant els set dons de l'Esperit Sant.

*Te pido, Señor,
Sabiduría para saberte cierto en
cada cosa.
Entendimiento para discernir tu
verdad, la Verdad, de todo engaño.
Ciencia para, en la sana curiosi-
dad, buscarte siempre.
Consejo para no caer ni tampoco
dejar caer.
Fortaleza para no rehuir hacerlo.
Piedad para acudir siempre a Ti
y Temor por cumplirlo todo.*

Tatiano en el moment de la crismació

Daniel Delgado
PROPEDÈUTIC

Solemnitat de La Immaculada

Posats sota el seu patrocini

El passat vuit de desembre, l'Església celebrava la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Be-naurada Verge Maria. Enguany nosaltres també l'hem celebrat, de manera diferent a com ho havíem fet altres anys, ja que vam passar la jornada al Seminari. Una ocasió que ens ha regalat la providència per aprofundir una mica més en aquest dogma mar-rià que instaurà el Sant Pare Pius IX.

A causa de la Covid-19 no es va poder dur a terme la jornada del Dia del Seminari que té lloc pels volts de Sant Josep (19 de març). Per aquest motiu la Conferència Episcopal Espanyola va decidir traslladar aquesta Jornada el dia de la Immaculada.

Bé, també cal recordar que en aquesta solemnitat no es venera la concepció de Jesucrist, sinó la concepció de la Verge Maria, mare de Déu i mare nostre. Ella, fou preservada de la màcula que deixà el pecat d'Adam i Eva. Podria dir que és ressò de la festa del naixement de la Verge Maria (8 de setembre) aprofundint més encara en el seu misteri.

Personalment, aquesta festivitat em porta al record de la meua terra, Colòmbia, on comença la celebra-ció el capvespre (dia 7) amb la tradicional "*Noche-delasvelitas*"; nosaltres la vam començar amb la Vetlla de Pregària organitzada per les Delegacions de Joventut de la nostra Província Eclesiàstica (Sant Feliu, Terrassa i Barcelona), vetlla que normalment es fa a la Basílica de la Mercè, però que a causa de les restriccions sanitàries es traslladà a la capella del nostre Seminari. En ella vam participar un bon grup de joves i els seminaristes de les tres diòce-

si, sempre respectant les normes de restricció sani-tària. Per a mi, sempre ha estat una de les vetlles a la Mare de Déu més viscudes; aquest any de mane-ra especial he recordat a tots aquells que pateixen les conseqüències d'aquesta pandèmia així com aquells que ja no són entre nosaltres, però que ben segur s'ajuntaren a la nostra pregària en l'esperit.

Finalment destacar que tota la jornada del mateix dia 8 va estar envoltada d'ambient celebratiu de festa: Ofici i Laudes, i pregària personal; esmorzar espe-cial; la Sta. Missa amb el color blau cel que honora la Mare de Déu; aperitiu i dinar; el Sant Rosari no podia faltar; les Vespres solemnes; una pel·lícula entranya-ble, "*La historia de Marie Heurtin*", molt aconsella-ble, amb el posterior cine-fòrum mentre unes pizzes amenitzaven els comentaris, posant les Completes el punt i final a aquest bell dia dedicat a la Nostra Mare.

Mateo Gómez Bernal
ETAPA DISCIPULAR

Ordenació episcopal

de Mons. Javier Vilanova: un bisbe molt proper al Seminari

El cardenal arquebisbe Joan Josep Omella va presidir el passat 20 de desembre l'ordenació episcopal del nou bisbe auxiliar de Barcelona i titular d'Empúries, Mons. Javier Vilanova Pellisa, al qual li va demanar anunciar “la veritable paraula” i el va exhortar a ser un bon pastor misericordiós per als diocesans de Barcelona.

La celebració de l'ordenació episcopal es va realitzar en un clima de devoció, en la qual l'arquebisbe Joan Josep va imposar les mans al nou bisbe i després es van unir els altres concelebrants per fer aquest gest litúrgic que ens evoca a la consagració de bisbes en la primitiva Església. A més, van ser lliurats els símbols episcopals que l'identifiquen com a aquell que ha rebut la plenitud del sacerdoci: l'Evangeli, l'anell, la mitra i el bàcul.

Durant l'homilia el cardenal va animar a anunciar l'Evangeli “en tota ocasió” i va recordar que els pilars del bisbe són l'oració i l'anunci de la Paraula. A més, va recordar l'alta responsabilitat eclesial per la qual és nomenat bisbe, perquè quan “Nostre Senyor Jesucrist va ser enviat pel Pare per a redimir als homes va enviar a la vegada al món als dotze apòstols, perquè plens del poder de l'Esperit Sant anunciessin l'Evangeli a tots els pobles i, reunint-los sota un únic pastor, els santifiquessin i els guïessin a la salvació”.

Molt destacable van ser les paraules d'agraïment del nou bisbe on va tenir un record molt especial per la seva mare, gràcies a la qual va rebre els primers fonaments sòlids de la fe, va destacar el seu amor per l'Església i per la Mare de Déu; i una menció molt emotiva dirigida als pobres i als seminaristes als quals ha dedicat bona part del seu ministeri sacerdotal. Especialment en la seva tasca evangelitzadora a la comunitat de joves del Cenacle i formativa com a rector del Seminari Major Interdiocesà.

Voldria destacar de la celebració i també de la seva persona, el lema episcopal que identifica molt el seu ministeri presbiteral “*in aeternum misericordia eius*” i la devoció a sant Pius de Pietrelcina, els estigmes del qual apareix al seu escut episcopal, i que es converteix en referent d'una mística sacerdotal de la qual Mons. Javier Vilanova n'és un testimoni.

Andreu Salinas
ETAPA CONFIGURATIVA

Celebració del Nadal al Seminari...

...abans de les primeres vacances del curs

Com ja és tradicional, el passat 17 de desembre els seminaristes, formadors i bisbes van celebrar les festes nadalenques uns dies abans del final de les classes. La vetllada va començar amb l'Eucaristia solemne a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona seguida d'un sopar de gala al menjador. Degut al toc de queda, enguany el programa va haver d'avançar-se d'horari per tal que els bisbes poguessin tornar a l'hora.

El Cardenal en el moment de l'homília.

L'ocasió va aplegar tots els seminaristes residents a l'edifici del Seminari però també els companys del curs de Pastoral que ja es troben residint a les parròquies. La missa va coincidir amb la celebració del primer dia de les fèries privilegiades d'Advent, els dies immediatament anteriors a Nadal que intensifiquen en la litúrgia l'espera joiosa del Salvador. L'Eucaristia va ser presidida pel cardenal Joan Josep Omella i va comptar amb la presència dels dos bisbes

auxiliars, Sergi Gordo i Antoni Vadedell, juntament amb el bisbe auxiliar electe Javier Vilanova. El bisbe de sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, no va poder assistir degut a què es trobava convalescent d'un tractament mèdic.

L'ambient nadalenc va marcar el to del sopar. En efecte, van tenir lloc diverses actuacions musicals d'alguns seminaristes que portaven dies preparant amb esforç algunes peces de música i cant per delectar els presents. També va haver-hi una actuació de màgia per part d'un dels dos directors espirituals, el pare Xavier Rodríguez mag aficionat des de fa

Nadales en violí, d'en David Lucena i Pau Camacho.

molts anys. Era la primera vegada que actuava al Seminari i el seu doble número va merèixer grans aplaudiments. Les actuacions van tenir com a mestre de cerimònies i presentador el seminarista de Sant Feliu Manuel Rodríguez.

Per cloure la trobada va tenir lloc l'actuació de la coral del Seminari sota la direcció del seminarista de sant Feliu Joan Francesc Cortés. Van interpretar *a capella* la nadala *Gaudete*, una composició anònima del segle XVI.

Un dels moments més especials de la celebració van ser les paraules que adreçà el bisbe electe Javier Vilanova. De fet, la celebració nadalenca al Seminari va tenir lloc just tres dies abans de la seva ordenació episcopal. Mons. Javier va animar els seminaristes a perseverar en el camí vocacional tot pregant "per tenir molts companys de viatge" i encoratjar les vocacions al sacerdocí.

La Coral del Seminari interpretant Nadales.

Joan Piñol
i Garcia

ETAPA CONFIGURATIVA

Convivència a Montserrat

Als peus de Maria

Després d'unes breus vacances de Nadal marcades pel fenomen pandèmic, el Seminari Conciliar de Barcelona ens ha tornat a cridar a principis de gener per fer la tradicional estada de la comunitat del seminari al monestir benedictí de Montserrat. A les darreries de l'any civil i la inauguració del nou, litúrgicament l'Església dirigeix la mirada del cristià vers Maria, la Mare de Déu i, de la mateixa forma, ha succeït amb la proposta educativa del Seminari: ens ha demanat que reprenguem el curs fixant-nos de manera especial en la relació que Déu estableix amb la seva pròpia mare.

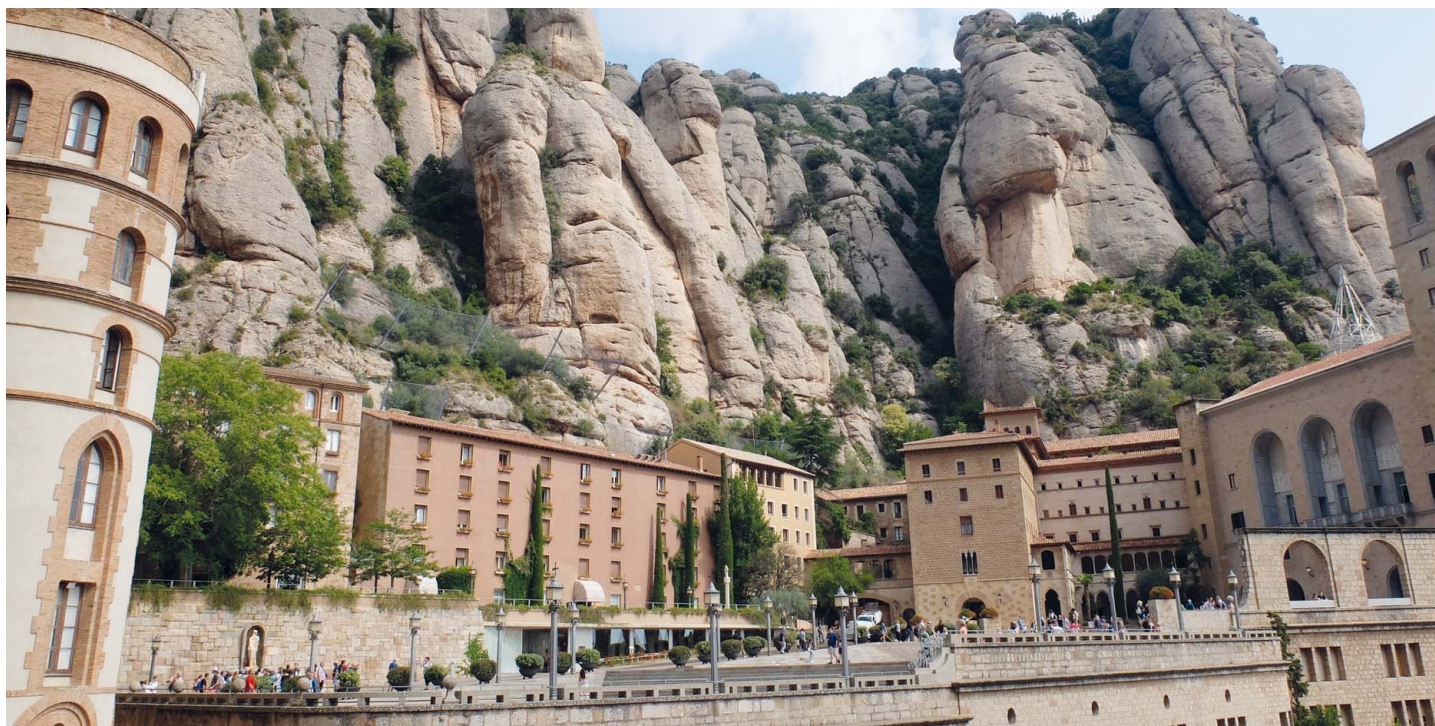
Després d'un any amb un recorregut inusual, els seminaristes vam peregrinar a Montserrat el passat 4 de gener, juntament amb l'equip de formadors, per posar-nos de genolls davant de Maria i poder trobar així la nostra veritable estatura humana: agenollats davant el Verb encarnat, l'Infinit fet finit i el misteri de la maternitat d'una dona que, amb el fiat, va donar lloc a la nostra història. Es tractava, per tant, d'una peregrinació, els gestos de la qual van estar marcats per una lliçó impartida pel P. Ignasi Fossas, la missa conventual, la pregària de la litúrgia de les hores i el rosari. Una resposta, per això, a la iniciativa d'un Pare que surt al nostre encontre, així com el P. Ignasi va exposar en una substanciosa dissertació sobre la història de la salvació que Déu ha entreteixit amb l'home.

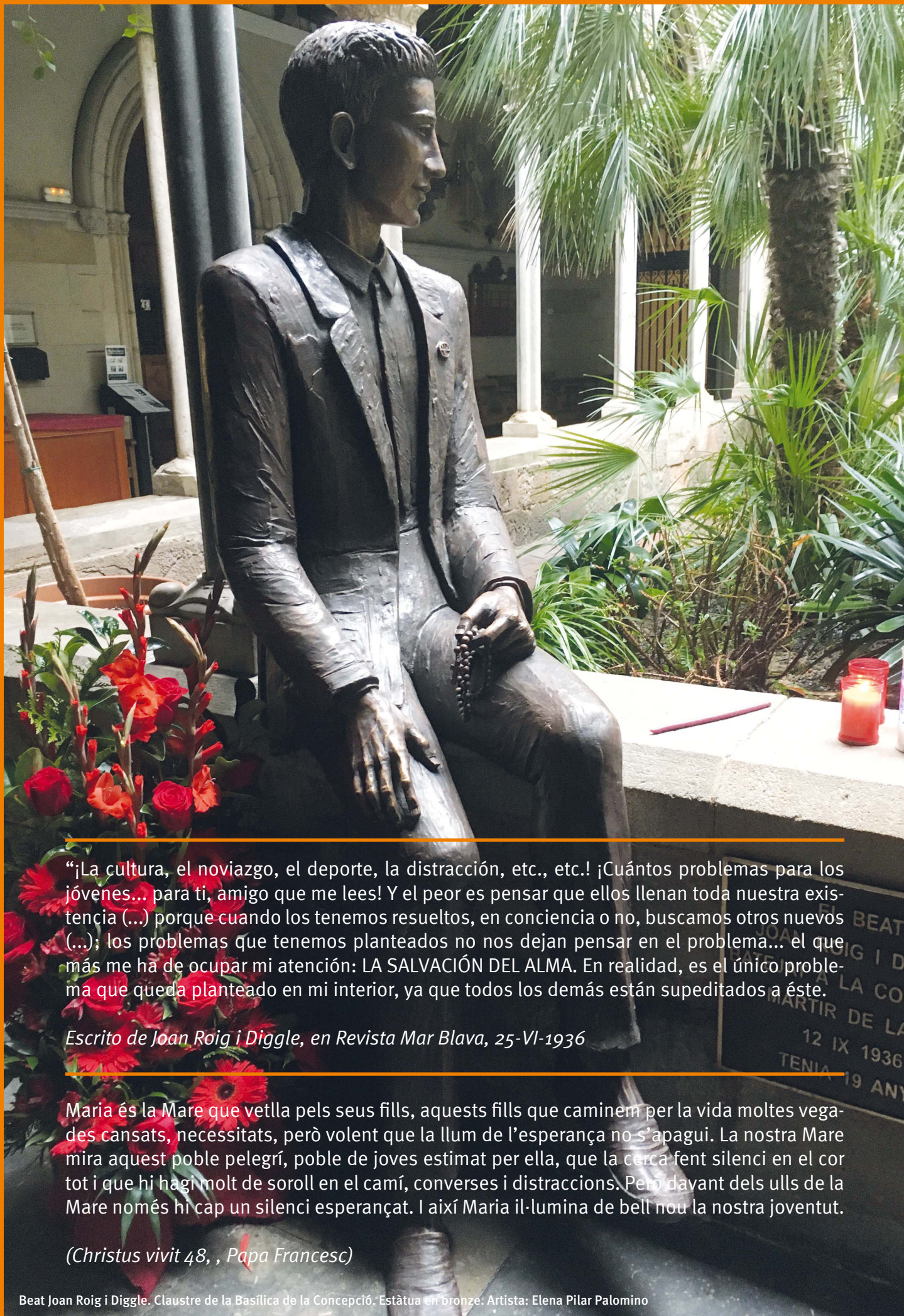

Un dia per descansar i pregar; un dia per tornar a aprendre a què estem cridats i, sobre tot, sobre qui posar els nostres ulls.

Guillem Lisicic Lopátegui

ETAPA CONFIGURATIVA

“¡La cultura, el noviazgo, el deporte, la distracción, etc., etc.! ¡Cuántos problemas para los jóvenes... para ti, amigo que me lees! Y el peor es pensar que ellos llenan toda nuestra existencia (...) porque cuando los tenemos resueltos, en conciencia o no, buscamos otros nuevos (...); los problemas que tenemos planteados no nos dejan pensar en el problema... el que más me ha de ocupar mi atención: LA SALVACIÓN DEL ALMA. En realidad, es el único problema que queda planteado en mi interior, ya que todos los demás están supeditados a éste.

Escrito de Joan Roig i Diggle, en Revista Mar Blava, 25-VI-1936

Maria és la Mare que vetlla pels seus fills, aquests fills que caminen per la vida moltes vegades cansats, necessitats, però volent que la llum de l'esperança no s'apagui. La nostra Mare mira aquest poble pelegrí, poble de joves estimat per ella, que la cerca fent silenci en el cor tot i que hi hagi molt de soroll en el camí, converses i distraccions. Però davant dels ulls de la Mare només hi cap un silenci esperançat. I així Maria il·lumina de bell nou la nostra joventut.

(Christus vivit 48, , Papa Francesc)